

Ένας στους δέκα

Πρόσωπα του έργου

Νταβίντ: μαθητής Γ' Λυκείου, από την Αλβανία (Ένκε, Φλοριάν)

Κριστιάν: Φοιτητής, από τη Γεωργία (Νικολάι ή Ιβάν)

Τζουλιάννα: μαθήτρια Β' Λυκείου, από την Αλβανία (Πολίνα , Βικτόρια , Κατερίνα)

Σοφία: μαθήτρια Α' Λυκείου, από την Πολωνία(Τζούλια, Μαρτίνα, Βερόνικα, Γκαμπριέλα)

Αφηγητής – Φωνή: γυναίκα ή άνδρας, από την Ελλάδα

Εικόνα 1

Ο Νταβίντ κάθεται στο πάτωμα στην άκρη της σκηνής και σιγομουρμουρίζει ένα νοσταλγικό τραγούδι στα αλβανικά. Δίπλα του είναι ακουμπισμένη μια σκούπα. Μπαίνει ο Κριστιάν κρατώντας ένα ξεσκονόπανο.

Κριστιάν: (στα αλβανικά) Ακόμα δεν τέλειωσες με το σφουγγάρισμα;

Ο Νταβίντ τον κοιτάζει και συνεχίζει το τραγούδι.

(στα αλβανικά) Άσε το τραγούδι κι άρχισε να σφουγγαρίζεις.
Αργούμε.

Ο Νταβίντ συνεχίζει το τραγούδι, ενώ σηκώνεται αργά από το πάτωμα.

(στα αλβανικά) Νταβίντ, δεν ακούς; Αργούμε, σου λέω.

Ο Νταβίντ σταματάει το τραγούδι, παίρνει τη σκούπα και βγαίνει αργά απ' τη σκηνή.

Νταβίντ: (στα αλβανικά)Καλά, καλά. Σ' άκουσα.

Ο Νταβίντ μπαίνει ξανά στη σκηνή κρατώντας μια σφουγγαρίστρα κι έναν κουβά κι αρχίζει να σφουγγαρίζει. Πίσω του έρχεται κι ο Κριστιάν κρατώντας μια παρκετέζα.

Κριστιάν: (στα αλβανικά)Εγώ θα το περνάω με την παρκετέζα για να στεγνώσει πιο γρήγορα.

Νταβίντ: (στα αλβανικά) Ξεκίνα από κει. Αυτό το κομμάτι το έχω τελειώσει.

Ο Κριστιάν αρχίζει να στεγνώνει τη σκηνή με την παρκετέζα, ενώ ο Νταβίντ συνεχίζει το σφουγγάρισμα.

ΦΩΤΑ

Εικόνα 2

Ο Κριστιάν, ο Νταβίντ και η Τζουλιάννα στέκονται πάνω στη σκηνή. Στα χέρια τους κρατάνε κείμενα. Η Τζουλιάννα διαβάζει το ρόλο της και προσπαθεί να πει τα λόγια της απέξω. Ο Κριστιάν κι ο Νταβίντ είναι γυρισμένοι προς το κοινό. Κοιτάνε κι αυτοί τα κείμενά τους. Ακούγεται μια φωνή.

Ηχολήπτης: Μπορούμε να αρχίσουμε;

Ο Νταβίντ σηκώνει το κεφάλι του και κοιτάζει προς το κοινό. Το ίδιο κάνουν και τα άλλα δυο παιδιά.

Νταβίντ: Ναι.

Ο Κριστιάν φέρνει το χέρι του μπροστά από το πρόσωπό του και καλύπτει τα μάτια του.

Κριστιάν: Μπορείς να χαμηλώσεις λίγο τα φώτα;

Νταβίντ: (στον Κριστιάν)Λέγε.

Κριστιάν: Περιμένω να βάλει τη μουσική.

Ακούγεται μουσική.

Κριστιάν: (στον ηχολήπτη) Με τυφλώνουν οι προβολείς. Και η μουσική είναι λάθος.

Νταβίντ: Ξεκίνα.

Κριστιάν: (στο Νταβίντ) Αφού έβαλε λάθος μουσική. (Στον ηχολήπτη)

Συγγνώμη, μπορείς να βάλεις το Track 1 από το πρώτο CD;

Ηχολήπτης: Τι είπες;

Κριστιάν: (στον ηχολήπτη, σα να μιλάει σε κουφό) CD 1, TRACK 1, PLAY.

Ηχολήπτης: (χαμηλώνει τη μουσική) Σε μένα μίλησες;

Κριστιάν: Έχεις βάλει λάθος μουσική, λέω.

Ηχολήπτης: Θα μου πεις ΕΣΥ πώς θα κάνω τη δουλειά μου; ΕΣΥ; Δε φτάνει που σας μαζέψαμε εδώ πέρα. Σας δώσαμε ψωμί να φάτε, σας βάλαμε στα σπίτια μας. Θα μας πείτε πώς θα κάνουμε και θέατρο;

Κριστιάν: Όχι, δεν...

Ηχολήπτης: Όχι «όχι». Λοιπόν. Περιμένω. Και να σου πω και κάτι ακόμα; Μη δα-γκώ-νε-τε το χέ-ρι που σας τα-ϊ-ζει. Αυτή είναι η μουσική. (πατάει PLAY) Αν σ' αρέσει.

Τα παιδιά κοιτάζονται χωρίς να μιλάνε.

ΦΩΤΑ

Εικόνα 3

Βλέπουμε τα ονόματα των παιδιών γραμμένα στο χέρι στην οθόνη με το δικό τους γραφικό χαρακτήρα, ανάμεσα σε άλλα έξι ονόματα. Ή τα παιδιά γράφουν τα ονόματά τους σε ένα πίνακα ή σε έναν τοίχο, όπου υπάρχουν γραμμένα άλλα έξι ονόματα. Η γυναίκα - αφηγητής κρατάει ένα πλακάτ που λέει: **Live your myth in Greece**. Προβολή στην οθόνη **Live your myth in Greece**. Εικόνες από ουρές σε τμήματα αλλοδαπών, σε πρεσβείες, στο Υπουργείο Εξωτερικών, κλπ. Στο τέλος η εικόνα παγώνει πάλι στο **Live your myth in Greece**. Μονόλογος παρουσίασης προϊόντος-όπως σε **telemarketing** – σε γρήγορο ρυθμό.

Αφηγητής: (κρατώντας διαβατήριο με βίζα) Κυρίες και κύριοι, καλησπέρα! Σας παρουσιάζω τη βίζα. Μπορείτε να την αποκτήσετε στις πρεσβείες της Ελλάδας που βρίσκονται στη χώρα καταγωγής σας: Αλβανία, Σερβία, Πακιστάν, Ινδία, Αρμενία, Ρωσία, Ουκρανία, Γεωργία, Μολδαβία ή σε άλλη χώρα της αρεσκείας σας. Η βίζα ισχύει για τρεις μέρες, μια βδομάδα, ένα μήνα, τρεις μήνες, έξι μήνες, ένα χρόνο ή δεν την παίρνετε ποτέ. Για να αποκτήσετε τη βίζα πρέπει να έχετε:

- Στρατιωτική σκηνή που έχετε εξασφαλίσει παράνομα από το στρατό των χωρών του πρώην ανατολικού μπλοκ.
- Αριθμό προτεραιότητας, τον οποίο ο υπάλληλος της πρεσβείας πετάει από το παράθυρο στο προαύλιο της πρεσβείας όπου έχετε κατασκηνώσει.
- Υπομονή.
- Ιατρική βεβαίωση ότι δεν πάσχετε από λοιμώδη, μεταδοτική νόσο.
- Εγγύηση από το πρόσωπο που σας περιμένει στην Ελλάδα.
- Τρεις φωτογραφίες.
- Πιστοποιητικό γεννήσεώς σας επικυρωμένο από το Δήμο, τη Νομαρχία, το Υπουργείο Δημοσίας Τάξεως και μεταφρασμένο στα ελληνικά.

Καταθέτετε τα χαρτιά σας στην πρεσβεία και περιμένετε... Το κόστος κυμαίνεται από 1000€ έως 10000€, ανάλογα με την επιθυμητή διάρκεια παραμονής. Το προϊόν είναι ιδανικό, πλαστικοποιημένο, δε σχίζεται, δε φθείρεται.

ΦΩΤΑ

Εικόνα 4

Στην οθόνη εμφανίζεται η εικόνα ενός εξοχικού κέντρου. Βλέπουμε την πινακίδα που γράφει: **ΕΞΟΧΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΥΙΟΣ**. Στη μια πλευρά της σκηνής βρίσκονται ο Νταβίντ και η γυναίκα – αφηγητής, ως ιδιοκτήτρια του κέντρου, ενώ σε άλλα σημεία στέκονται ακίνητοι ο Κριστιάν, η Τζουλιάννα και η Σοφία, κοιτώντας προς το κοινό.

Γυναίκα: Πώς σε λένε;

Νταβίντ: Νταβίντ.

Γυναίκα: Τι;

Νταβίντ: Νταβίντ.

Γυναίκα: Εβραίος είσαι; Αλέκο σε λένε. Δουλειά!

Ο Νταβίντ τρέχει από τη μια πλευρά της αίθουσας στην άλλη και σκαρφαλώνει στους τοίχους.

Νταβίντ: Πλύνε τα πιάτα, Αλέκο!

Στρώσε τα τραπέζια, Αλέκο!

Καθάρισε τις τουαλέτες, Αλέκο!

Χρόνια πολλά, Αλέκο!

Σταματάει απότομα και γυρίζει προς το κοινό.

Έφερα και γλυκά για τη γιορτή μου!

Γυναίκα: Καλό παιδί ο Αλέκος. Όλη μέρα δουλεύει. Κεφάλι δε σηκώνει.

Η γυναίκα φεύγει από τη σκηνή. Η πινακίδα σβήνει από την οθόνη.

Κριστιάν: (στο κοινό) Είμαι **pizza boy**. Κάθε φορά που πηγαίνω πίτσα σε ένα σπίτι με ρωτάνε από πού είμαι. Από Ραφήνα, λέω. «Όχι που μένεις, γλυκέ μου! Από πού είσαι.» Γαμώτο, πώς καταλαβαίνουν ότι είμαι ξένος; Αφού μια χαρά τα μιλάω τα ελληνικά.

Σοφία: (στο κοινό) Μια μέρα στην πρόβα για το θεατρικό που θα ανεβάσουμε στο σχολείο, κάναμε έναν αυτοσχεδιασμό και η καθηγήτρια μας ζήτησε να παραστήσουμε τους Ινδιάνους που χορεύουν γύρω από ένα τοτέμ. Όταν ο αυτοσχεδιασμός τελείωσε, η καθηγήτρια, ενθουσιασμένη, είπε: «Μπράβο στη Σοφία. Ήταν τέλεια Ινδιάνα. Είδατε; Φαίνεται ότι διατηρεί τους δεσμούς με τις αρχέγονες ρίζες της. Φαίνονται καθαρά τα χαρακτηριστικά της φυλής της». Λες κι εγώ ήμουν Ινδιάνα.

Τζουλιάννα: (στο κοινό) Σε όλα τα χαρτιά που γράφουν το όνομά μου στο σχολείο, με γράφουν Άννα. Μα δε με λένε Άννα, λέω. Το όνομά μου είναι Τζουλιάννα. «Δεν πειράζει. Το ίδιο είναι». Όχι, δεν είναι το ίδιο. Άλλο Τζουλιάννα κι άλλο Άννα. Το όνομά μου είναι Τζουλιάννα και όχι Άννα. Δεν είναι το ίδιο. Δεν είναι καθόλου το ίδιο.

ΦΩΤΑ

Εικόνα 5

Προβολή στον τοίχο ή στην οθόνη. Εικόνες και στατιστικές που αφορούν στη μετανάστευση, την εγκληματικότητα και την πορνεία. Κατά τη διάρκεια ή μετά την προβολή οι ηθοποιοί και τα παιδιά του χοροθεάτρου αρχίζουν να παίρνουν θέσεις στο χώρο. Στη συνέχεια κάποιιοι κλείνουν με τα χέρια τα μάτια τους, κάποιιοι άλλοι τα αυτιά τους και οι υπόλοιποι το στόμα τους. Στη συνέχεια οι κινήσεις εναλλάσσονται. Τέλος, αρχίζουν να ψιθυρίζουν σε γεωργιανά ή ρώσικα, αλβανικά, πολωνικά και βουλγάρικα ή σέρβικα. Μπαίνει στη σκηνή ο αφηγητής. Κρατάει ένα φακό. Ρίχνει το φως στα μάτια τους. Οι φωνές σβήνουν απότομα. Σιωπή.

ΦΩΤΑ

Εικόνα 6

Ο Νταβίντ μόνος στη σκηνή. Μιλάει στο κινητό.

Νταβίντ: (στο κοινό) Κάνω τα πάντα μόνο με 50€. Όχι, δεν είμαι αδερφή. Το κάνω για τα χρήματα. Μια μέρα θα φύγω από δω.

Αλλάζει θέση στο χώρο, κάθεται σε έναν πάγκο και μιλάει πάλι προς το κοινό, σαν αφηγητής.

Νταβίντ: Αθήνα. Καλοκαίρι. Μια πλατεία. Μετά τη βροχή. Ένα παγκάκι. Σκοτάδι.

Μπαίνει ξανά στη σκηνή ο αφηγητής κρατώντας το φακό. Ρίχνει το φως στα μάτια του.

Αφηγητής: (σφυρίζει.)

Κριστιάν: Χέι!

Ο Νταβίντ γυρίζει προς το μέρος του

Νταβίντ: Τότε τον είδα πρώτη φορά. Πλησίασα.

Κριστιάν: Έλα μαζί μου.

Νταβίντ: Το άλλο βράδυ ξαναπήγα. Πώς σε λένε;

Αφηγητής: Σστ!

Κριστιάν: Έλα μαζί μου.

Νταβίντ: Το άλλο βράδυ ξαναπήγα. Από πού είσαι;

Αφηγητής: Σστ!

Κριστιάν: Έλα μαζί μου.

Νταβίντ: Το άλλο βράδυ ξαναπήγα.

Κριστιάν: Μια μέρα θα φύγω. Να καθίσω λίγο μαζί σου;

Νταβίντ: Κοίτα, αν θες να μιλήσουμε, θα σου χρεώσω τα μισά. Αν έρθει άλλος όμως, την έκανα.

Αφηγητής: Ναι. Φυσικά και θα 'ρθει άλλος. Πάντα έρχεται κάποιος άλλος.

Κριστιάν: Τι; Τι; Τι είπες; Μίλα. Τι είπες; Τι;

Ο αφηγητής ρίχνει ξανά το φως στα μάτια του Νταβίντ.

Νταβίντ: Τι τι; Δουλεύω εδώ. Στο παγκάκι, ναι. Είναι το γραφείο μου. Το νοικιάζω κανονικά. 12 με 3. Παρασκευή και Σάββατο βράδυ.

Κριστιάν: Μόνο;

Νταβίντ: Ναι. Part time, που λέτε κι εσείς.

Κριστιάν: Γιατί κάνεις αυτή τη δουλειά;

Νταβίντ: Για τα λεφτά. Ο φίλος μου, δηλαδή η κοπέλα του, έχει ένα θείο στη Σταδίου 31. Ξέρεις, εκεί που βγάζουν τα διαβατήρια. Με 10000€ παίρνεις ελληνικό διαβατήριο.

Κριστιάν: Γιατί; Από πού είσαι;

Νταβίντ: Από δω. Αχαρνών, Κυψέλη, Πατησίων...

Αφηγητής: Αλβανός, Ρώσος, Βούλγαρος, Ρουμάνος....

Κριστιάν: Όλοι ίδιοι είμαστε.

Νταβίντ: Εσύ, τι είσαι; Πού δουλεύεις; Πώς ζεις; Η οικογένειά σου, πώς ζει; Τι με κοιτάς; Οι περισσότεροι που έρχονται εδώ έχουν οικογένεια. Ξέρεις, έρχονται και ζητάνε διάφορα πράγματα, περίεργα... 'Όχι, φυσικά και δεν τα κάνω όλα. Δεν είμαι αδερφή. Εντάξει, μη με κοιτάς έτσι. Ομοφυλόφιλος, ήθελα να πω. Εσύ, τι είσαι; Πώς βρέθηκες εδώ;

Ο Νταβίντ σηκώνεται όρθιος και πλησιάζει τον αφηγητή που του δίνει το φακό κι αυτός ρίχνει το φως στα μάτια του Κριστιάν.

Κριστιάν: ...Ποδοσφαιριστής ήθελα να γίνω. Πρέπει να ήμουν 8 χρονών. Έβλεπα τα άλλα παιδιά που παίζανε. Εγώ ήμουν μικρός, δεν μπορούσα να παίξω με τους μεγάλους. Καθόμουν πίσω από το τέρμα και μάζευα την μπάλα. Τώρα μη φαντάζεσαι κανένα γήπεδο. Σε μια αλάνα παίζαμε, πάρκο δηλαδή, που στο κέντρο είχε ένα σιντριβάνι. Ντρίμπλα, σουτ, γκολ και η μπάλα στο σιντριβάνι. Βουτιά εγώ να τη μαζέψω, και μούσκεμα. Από πάνω μέχρι κάτω. Μετά στο σπίτι, δεύτερο μέρος.

Ο Νταβίντ ρίχνει το φως στο πρόσωπο του αφηγητή.

Αφηγητής: Πού χάθηκες όλη μέρα, η μητέρα σου έχει πάει στην αστυνομία και σε ψάχνει. Σε ποιον έμοιασες; Δεν καταλαβαίνω σε ποιον έμοιασες. Τι θα γίνει, όταν μεγαλώσεις;

Ο Νταβίντ ρίχνει το φως ξανά στα μάτια του Κριστιάν.

Κριστιάν: Τα γνωστά. Και μετά ένα χέρι ξύλο. Και ξέρεις, πονάει πολύ η ζώνη στο βρεγμένο δέρμα...

Μια μέρα ένα απ' τα παιδιά μου είπε να πάμε σπίτι του μέχρι να στεγνώσω. Θα 'βλεπα και τηλεόραση που δεν είχαμε στο σπίτι μας.

Ο Νταβίντ ρίχνει το φως στο πρόσωπό του, φέροντας το φακό κάτω από το πηγούνι του.

Νταβίντ: (σε ρόλο αφηγητή) Καθόταν στην καρέκλα, γυμνός, τυλιγμένος με μια κουβέρτα κι έτρεμε απ' το κρύο. Τα ρούχα του στέγνωναν πάνω απ' τη σόμπα.

Το φως ξανά στα μάτια του Κριστιάν.

Κριστιάν: Έβλεπα αυτούς τους δυο τύπους στην τηλεόραση. Μπόλεκ και Λόλεκ. Δεν ξέρω αν τους βλέπατε εσείς εδώ, αλλά εμείς αυτό είχαμε.

Νταβίντ: Μετά; Μετά; Μετά;

Κριστιάν: Τι μετά; Αυτό σου λέω. Τότε έγινε. Αυτή ήταν η πρώτη φορά.

Νταβίντ: Μετά;

Κριστιάν: Δεν ξέρω. Δε θυμάμαι...

Φόρεσα τα ρούχα μου, βρεγμένα ακόμα, και βγήκα στο δρόμο. Έτρεξα, ήθελα να φτάσω σπίτι. Νόμιζα πως όλοι αυτοί που με κοιτούσαν, ήξεραν τι μου είχε συμβεί. Στον σπίτι, πάντως, το ξύλο δεν το γλίτωσα.

Νταβίντ: *Ο αφηγητής ρίχνει το φως στο δικό του πρόσωπο.*

Αφηγητής: Πού χάθηκες όλη μέρα; Πού χτύπησες; Γιατί είναι το παντελόνι σου μέσα στα αίματα;

Κριστιάν: Δεν ξέρω, δε θυμάμαι...

Ο Νταβίντ δίνει το φακό στον αφηγητή που φεύγει απ' τη σκηνή και στη συνέχεια κάθεται ξανά στο παγκάκι.

Μετά ήρθαμε εδώ. Κι εδώ μια απ' τα ίδια. Γι' αυτό θα φύγω. Να ξεφύγω. Μακριά απ' όλα. Όλα καινούργια. Νέα αρχή. Και θα 'μαι εγώ. Όχι αυτός που βλέπεις να κάθεται τώρα στο παγκάκι. Κατάλαβες; Εγώ. Όπως ήμουνα...πριν. Ναι, πριν κι απ' το σιντριβάνι. Πριν. Εγώ.

Ο Κριστιάν σηκώνεται απ' το παγκάκι και φεύγει απ' τη σκηνή. Ο Νταβίντ μένει μόνος.

Νταβίντ: Χάθηκε. Τον έψαξα παντού. Αθήνα. Καλοκαίρι. Άλλα μάτια. Σκοτάδι.

ΦΩΤΑ

Εικόνα 7

Προβολή στην οθόνη ή στον τοίχο **Live your myth in Greece**. Μονόλογος παρουσίασης προϊόντος-όπως σε **telemarketing** – σε γρήγορο ρυθμό.

Αφηγητής: (κρατώντας μια Πράσινη Κάρτα) Κυρίες και Κύριοι, Καλησπέρα! Σας παρουσιάζω την Πράσινη Κάρτα. Η Πράσινη Κάρτα δίνει στον κάτοχο δικαίωμα παραμονής και εργασίας στη χώρα. Ανανεώνεται κάθε τρεις μήνες, ή κάθε έξι μήνες ή κάθε δώδεκα μήνες ή ποτέ. Για την ανανέωσή της πρέπει να προσκομίσετε τα ίδια δικαιολογητικά που προσκομίσατε και κατά την έκδοσή της. Πράγμα που σημαίνει ότι:

- Πηγαίνετε στη χώρα καταγωγής σας: Αλβανία, Ρουμανία, Βουλγαρία, Πακιστάν, Ινδία, Πολωνία, Ρωσία, Ουκρανία, Γεωργία, Μολδαβία ή σε άλλη χώρα της αρεσκείας σας.
  - Λαμβάνετε το πιστοποιητικό γεννήσεώς σας, επικυρωμένο από το Δήμο, τη Νομαρχία, το Υπουργείο Δημοσίας Τάξεως και την Ελληνική Πρεσβεία.
  - Επιστρέφετε στην Ελλάδα.
  - Επικυρώνετε το πιστοποιητικό στην πρεσβεία σας.
  - Μεταφράζετε το πιστοποιητικό στη μεταφραστική υπηρεσία του Υπουργείου Εξωτερικών. (Προσοχή στην επιλογή ορόφου! 1ος όροφος: Αλβανία, 1ος όροφος: Αλβανία, 2ος όροφος: Αλβανία, 3ος όροφος: Αλβανία, 4ος όροφος: Αλβανία, 5ος όροφος: λοιπές χώρες).
  - Βγάζετε τρεις φωτογραφίες.
  - Ζητάτε βεβαίωση εργασίας από τον εργοδότη σας.
  - Ζητάτε από τον σπιτονοικοκύρη σας το ενοικιαστήριο (δε φαντάζομαι να έχετε αγοράσει σπίτι)!
  - Αγοράζετε τα ένσημα που σας λείπουν.
  - Κάνετε την προσευχή σας και πηγαίνετε στο τμήμα αλλοδαπών της περιοχής σας. Όλα αυτά εύκολα και γρήγορα στη μοναδική τιμή των 6000€.
- Μην αργείτε. Σε λίγο η κάρτα σας λήγει.

ΦΩΤΑ

Εικόνα 8

Ο Νταβίντ στη σκηνή σιγομουρμουρίζει ένα παιδικό τραγούδι στα αλβανικά. Δείχνει απορροφημένος στις σκέψεις του. Στην οθόνη προβάλλονται σκηνές με χιονισμένα τοπία και χαρούμενα παιδιά που παίζουν με το χιόνι. Η Σοφία λίγο πιο πέρα χορεύει παίζοντας με το χιόνι στα δάκτυλά της. Μπαίνουν ο Κριστιάν και η Τζουλιάννα. Παίζουν χιονοπόλεμο. Είναι χαρούμενοι.

Νταβίντ: Κριστιάν, θυμάσαι; Θυμάσαι; Θυμάσαι;

Κριστιάν: (χωρίς να σταματήσει τον χιονοπόλεμο) Τι;

Νταβίντ: Θυμάσαι το χιόνι; Θυμάσαι; Όλα λευκά.

Κριστιάν: (σταματάει απότομα το παιχνίδι) Θυμάμαι ένα πολύ δυνατό φως. Το φεγγάρι.

Νταβίντ: Ο προβολέας. Ο προβολέας στα σύνορα. Θυμάσαι;

Τζουλιάννα: *(που έχει σταματήσει κι αυτή το παιχνίδι)* Θυμάμαι τη μητέρα μου να με κρατάει απ' το χέρι. Να περπατάω πάνω στα χνάρια που άφηναν τα πόδια της. Στο χιόνι. Μαμά;

Η Σοφία χορεύει ακόμη παίζοντας με το χιόνι στα δάκτυλά της. Μόνο που τώρα η έκφρασή της δεν είναι πια χαρούμενη. Μοιάζει αφηρημένη και μελαγχολική.

Νταβίντ: Θυμάσαι που φοβόσουν τους πυροβολισμούς κι έπεφτες κάτω; Θυμάσαι; Έλα, σήκω, δε φτάσαμε ακόμα. Έλα, σήκω, έχουμε δρόμο μπροστά μας. Θυμάσαι που οι στρατιώτες στα σύνορα βάζαν στοίχημα ποιος θα πετύχει τα περισσότερα κεφάλια; Τα κεφάλια μας; Και πυροβολούσαν. Τα κεφάλια μας; Θυμάσαι;

Κριστιάν: Θυμάμαι ένα πολύ δυνατό φως. Το φεγγάρι.

Νταβίντ: Ο προβολέας. Ο προβολέας στα σύνορα. Θυμάσαι το караβάνι των ανθρώπων; Μια μεγάλη μαύρη ουρά πάνω στο χιόνι;

Τζουλιάννα: Θυμάμαι. Μαμά; Μαμά; Μαμά; Μια άλλη γυναίκα μου πιάνει το χέρι. «Όλα τα παιδιά είναι ίδια».

Νταβίντ: Θυμάσαι που φοβόσουν τους πυροβολισμούς κι έπεφτες κάτω; Θυμάσαι; Έλα, σήκω, δε φτάσαμε ακόμα. Έλα, σήκω, έχουμε δρόμο μπροστά μας.

Κριστιάν: Θυμάμαι ένα πολύ δυνατό φως. Το φεγγάρι.

Νταβίντ: Το ηλεκτροφόρο συρματόπλεγμα. Θυμάσαι; Σώματα ψημένα. Θυμάσαι; Θα φτάσουμε. Εμείς θα φτάσουμε. Προχώρα.

Κριστιάν: Δυνατό φως. Το φεγγάρι. Με τυφλώνει. Με τυφλώνει. Τυφλώνομαι.

Τζουλιάννα: Μαμά! Μαμά! Μαμά!

Κριστιάν: Τον αφήσαμε εκεί.

Τζουλιάννα: Έπρεπε να προχωρήσουμε.

Κριστιάν: Δεν ήταν πολύ μακριά.

Τζουλιάννα: Θα σκότωναν κι εμάς.

Κριστιάν: Τον αφήσαμε. Μόνος του. Ο φίλος μας: κόκκινη κηλίδα σε λευκό χιόνι.

Τζουλιάννα: Έπρεπε να φτάσουμε.

Κριστιάν: Μόνος του. Κόκκινος στο λευκό χιόνι.

Προβολή στον τοίχο. Κόκκινο αίμα στο χιόνι. Η Σοφία έχει σταματήσει να παίζει με το χιόνι και κοιτάζει την κόκκινη κηλίδα.

Τζουλιάννα: Έχουν περάσει σχεδόν 10 χρόνια από τότε. Στον τοίχο υπάρχει μια φωτογραφία. Οι τρεις σας μετά από έναν αγώνα ποδοσφαίρου. Χαμογελάτε. Είχατε νικήσει... Κάθε μήνα στέλνουμε ένα γράμμα στη μητέρα του.

Τα δύο αγόρια και η Σοφία έχουν καθίσει στον πάγκο σκεπτικοί και μελαγχολικοί. Η Σοφία κρατάει το χέρι του Κριστιάν. Η Τζουλιάννα κάθεται στο πάτωμα. Βγάζει ένα γράμμα από την τσέπη της. Το ξεδιπλώνει. Διαβάζει.

Αγαπητή μητέρα,

Καλό μήνα. Όπως σου είχα υποσχεθεί, σου γράφω κάθε πρώτη του μήνα.

Είμαι καλά. Το ίδιο εύχομαι και για σένα. Εδώ δε συμβαίνουν και πολλά.

Ξυπνάω κάθε μέρα στις πέντε. Κάνω την καθαριότητά μου, ξυρίζομαι, χτενίζω προσεχτικά τα μαλλιά μου – πάντα βάζω λίγο νερό για να στρώνουν, όπως έκανες εσύ κάθε πρωί, όταν με έστελνες στο σχολείο μας. Βάζω στο γκαζάκι και φτιάχνω έναν καφέ, απ' αυτόν που μου έχεις στείλει. Πίνουμε μαζί τον καφέ, μάνα μου. Έχω τη φωτογραφία σου στο τραπέζι. Βγαίνω από το σπίτι και κόβω ένα κλαράκι βασιλικό. Το βάζω στο πουκάμισό μου για να μυρίζω όμορφα, όπως μου 'χεις πει. Περιμένω στη στάση για να έρθει το λεωφορείο. Τα ρούχα της δουλειάς μου τα έχω διπλωμένα σε μια πλαστική σακούλα. Δεν έχει ξημερώσει καλά ακόμα. Ο ουρανός είναι γκριζός. Στο λεωφορείο αυτή την ώρα είμαστε μόνο εμείς, οι ξένοι. Όταν φτάνω στην οικοδομή, ο ήλιος έχει βγει και το κρύο είναι πιο υποφερτό. Ευτυχώς, βρίσκω πάντα δουλειά. Ο πατέρας θα 'ταν περήφανος, αν έβλεπε τα σπίτια που έχτισα, κι ας μην τον έφτασα ποτέ. Προτιμάνε εμάς τους βόρειους. Λένε πως είμαστε καλοί τεχνίτες.

Φτιάχνουμε γερές στέγες και όμορφες. Ελπίζω να φτάνουν τα χρήματα που

σου στέλνω. Μην τα μαζεύεις. Πάρε κάτι για σένα. Σε φιλώ γλυκά στα μάτια σου, μάνα μου.

Ο γιος σου.

ΦΩΤΑ

Εικόνα 9

Προβολή στην οθόνη ή στον τοίχο **Live your myth in Greece**. Μονόλογος παρουσίασης προϊόντος-όπως σε **telemarketing** – σε γρήγορο ρυθμό.

Αφηγητής: (κρατώντας το Ειδικό Δελτίο Ταυτότητας Ομογενούς) Κυρίες και Κύριοι, καλησπέρα. Σας παρουσιάζω το ένα, το μοναδικό, το ανεπανάληπτο Ειδικό Δελτίο Ταυτότητας Ομογενούς. Για να το αποκτήσετε δεν έχει σημασία που έχετε γεννηθεί. Αλβανία, Ρουμανία, Βουλγαρία, Πακιστάν, Ινδία, Πολωνία, Ρωσία, Ουκρανία, Γεωργία, Μολδαβία. Αρκεί να έχετε γεννηθεί από έναν ή δύο γονείς ελληνικής καταγωγής. Το μόνο που χρειάζεται να κάνετε είναι να καταθέσετε στο τμήμα αλλοδαπών της περιοχής σας το πιστοποιητικό γεννήσεως του μπαμπά ή της μαμάς ή και των δύο, καθώς και το δικό σας, όπου θα αναγράφεται η ελληνική εθνικότητα. Είναι εύκολο, γρήγορο και απλό. Σε περίπτωση απάτης ή πλαστών εγγράφων, καταζητείστε από την Interpol. Ισχύει για τρία, πέντε ή δέκα χρόνια και μετά αποκτάτε την ελληνική υπηκοότητα.

Σημείωση: οι άρρενες οφείλουν να υπηρετήσουν τη μητέρα πατρίδα Ελλάδα. Μπορείτε να επισπεύσετε τη διαδικασία κάνοντας ένα γάμο με έλληνα υπήκοο. Ελληνίδες, Έλληνες, καλά στέφανα!

ΦΩΤΑ

Εικόνα 10

Οι ηθοποιοί σε παράταξη, ακίνητοι, κοιτώντας το κοινό. Νταβίντ, Τζουλιάννα, Σοφία, Κριστιάν. Εμφανίζεται ο αφηγητής ντυμένος με καμπαρτίνα και καπέλο ή ιατρική μπλούζα και γυαλιά.

Άντρας: (απευθύνεται σε όλους) Καλησπέρα. Όνομα;

Νταβίντ: Νταβίντ.

Τζουλιάννα: Τζουλιάννα.

Σοφία: Σοφία.

Κριστιάν: Κριστιάν.

Άντρας: Ημερομηνία γέννησης;

Νταβίντ: 13/6/1994

Τζουλιάννα: 21/ 10/1995

Σοφία: 7/9/1996

Κριστιάν: 31/1/1994

Άντρας: Τόπος;

Νταβίντ: Πόγραδετς, Αλβανία.

Τζουλιάννα: Τίρανα, Αλβανία.

Σοφία: Πόζναν, Πολωνία.

Κριστιάν: Τιφλίδα, Γεωργία.

Άντρας: Πόσα χρόνια ζείτε στην Ελλάδα;

Νταβίντ: Δέκα.

Τζουλιάννα: Δέκα.

Σοφία: Δώδεκα.

Κριστιάν: Δέκα.

Άντρας: Πού μάθατε ελληνικά;

Νταβίντ: Στο δρόμο.

Τζουλιάννα: Στο σχολείο.

Σοφία: Στο σχολείο.

Κριστιάν: Στη δουλειά.

Άντρας: Με τους δικούς σας, τι γλώσσα μιλάτε;

Νταβίντ:

Τζουλιάννα: Ελληνικά... Αλβανικά... Ελληνικά .

Σοφία: Ελληνικά και καμιά φορά Πολωνικά.

Κριστιάν: Ελληνικά και καμιά φορά Γεωργιανά.

Άντρας: (στον Νταβίντ) Εσείς; Εσείς;

Νταβίντ: Δε μιλάω ποτέ αλβανικά. Σχεδόν τα έχω ξεχάσει.

Άντρας: Όταν βρίσκεστε σε δημόσιο χώρο, τι γλώσσα μιλάτε;

Νταβίντ: Ελληνικά.

Τζουλιάννα: Ελληνικά.

Σοφία: Ελληνικά.

Κριστιάν: Ελληνικά.

Άντρας: Πώς αισθάνεστε στην Ελλάδα;

Νταβίντ – Τζουλιάννα – Σοφία - Κριστιάν:

Άντρας: Πώς αισθάνεστε στην Ελλάδα;

Νταβίντ – Τζουλιάννα – Σοφία - Κριστιάν:

Άντρας: Πώς αισθάνεστε στην Ελλάδα;

Νταβίντ – Τζουλιάννα – Σοφία - Κριστιάν:

Ανάβουν φλας και μπαίνουν τα παιδιά του χοροθεάτρου. Κινούνται βιαστικά στο χώρο και στη συνέχεια παίρνουν θέσεις σε παράταξη πίσω από τους ηθοποιούς. Κινούνται σε σχηματισμό παρέλασης. Οι ηθοποιοί μένουν ακίνητοι να κοιτάνε προς το κοινό.

Νταβίντ: Τίρανα. 1^η Μαΐου. Παρέλαση. Ο πατέρας μου περπατάει μπροστά κρατώντας μια κόκκινη σημαία. Εγώ κρατάω το χέρι του φίλου μου, του Μαρεγκλέν. Είμαστε ευτυχισμένοι.

Τζουλιάννα: Τίρανα. 1^η Μαΐου. Παρέλαση. Ο πατέρας μου περπατάει μπροστά κρατώντας μια κόκκινη σημαία. Εγώ κρατάω το χέρι της φίλης μου, της Βικτόρια. Είμαστε ευτυχισμένες.

Σοφία: Βαρσοβία. 11^η Νοεμβρίου. Παρέλαση. Ο πατέρας μου περπατάει μπροστά κρατώντας μια κόκκινη σημαία. Εγώ κρατάω το χέρι της φίλης μου, της Γκαμπριέλα. Είμαστε ευτυχισμένες.

Κριστιάν: Μόσχα. 9 Μαΐου. Παρέλαση. Ο πατέρας μου περπατάει μπροστά κρατώντας μια κόκκινη σημαία. Εγώ κρατάω το χέρι του φίλου μου, του Ιβάν. Είμαστε ευτυχισμένοι.

Νταβίντ: Αθήνα. 25^η Μαρτίου. Παρέλαση. Ο φίλος μου ο Μαρεγκλέν – τώρα λέγεται Μάριος – προχωράει μπροστά, κρατώντας μια...γαλανόλευκη σημαία. Είναι ευτυχισμένος.

Τζουλιάννα: Μυτιλήνη. 25^η Μαρτίου. Παρέλαση. Η φίλη μου η Μαρτίνα – τώρα λέγεται Μαρία – προχωράει μπροστά, κρατώντας μια...γαλανόλευκη σημαία. Είναι ευτυχισμένη.

Σοφία: Θεσσαλονίκη. 28^η Οκτωβρίου. Παρέλαση. Η φίλη μου η Τζούλια – τώρα λέγεται Ιουλία – προχωράει μπροστά, κρατώντας μια...γαλανόλευκη σημαία. Είναι ευτυχισμένη.

Κριστιάν: Σέρρες. 25^η Μαρτίου. Παρέλαση. Ο φίλος μου ο Ιβάν – τώρα λέγεται Γιάννης – προχωράει μπροστά, κρατώντας μια...γαλανόλευκη σημαία. Είναι ευτυχισμένος.

Τα φώτα χαμηλώνουν και ο φωτισμός γίνεται κόκκινος. Τα κορίτσια του χοροθεάτρου αποχωρούν, κάνοντας μεταβολή και βγαίνουν από τη σκηνή με βήμα μαρς, η μία πίσω από την άλλη. Στη σκηνή μένουν μόνο οι ηθοποιοί. Μπαίνει ο αφηγητής.

Αφηγητής: (σε ρόλο παρουσιαστή) Κυρίες και Κύριοι, καλησπέρα σας. Παρακολουθήσαμε την ιστορία ενός παιδιού που ήθελε να ταξιδέψει μακριά. Να φτάσει κάπου. Όταν έφτασε στο μαγικό του τόπο του ζήτησαν να γίνει... κάποιος άλλος. Να αλλάξει όνομα, γλώσσα, ντύσιμο, συμπεριφορά και να γίνει ... κάποιος άλλος. Του ζήτησαν να αλλάξει για να πάψει να είναι ... διαφορετικός.

Οι ηθοποιοί μένουν ακίνητοι να κοιτάνε προς το κοινό.

Κριστιάν: Είμαστε η γενιά χωρίς δεσμούς και χωρίς βάθος. Το βάθος μας είναι η άβυσσος.

Νταβίντ: Είμαστε η γενιά χωρίς τύχη, χωρίς πατρίδα, χωρίς αποχαιρετισμό.
Τζουλιάννα: Ο ήλιος μας είναι λειψός, η αγάπη μας σκληρή, η νιότη μας χωρίς νιάτα.
Σοφία: Κι είμαστε η γενιά χωρίς σύνορα, χωρίς δισταγμούς, χωρίς ασφάλεια – ριγμένοι από την παιδική μας κούνια σε έναν κόσμο που φύλαξε για μας την περιφρόνηση.
Τζουλιάννα: Μα δε μας έδωσαν έναν Θεό που θα μπορούσε να κρατήσει την καρδιά μας, όταν οι άνεμοι αυτού του κόσμου θα λυσομανούσαν.
Νταβίντ: Κι έτσι είμαστε η γενιά χωρίς Θεό, γιατί είμαστε η γενιά χωρίς δεσμούς, χωρίς παρελθόν, χωρίς αναγνώριση.
Σοφία: Κι οι άνεμοι του κόσμου, που έκαναν τσιγγάνους τα πόδια και τις καρδιές μας, μες στους δρόμους με το λιοπύρι, με το χιόνι ίσαμε το μπόι μας, μας έκαναν μια γενιά χωρίς αποχαιρετισμό.
Κριστιάν: Είμαστε η γενιά χωρίς αποχαιρετισμό. Δε μπορούμε να ζήσουμε κανέναν αποχαιρετισμό. Δεν έχουμε το δικαίωμα, γιατί οι τσιγγάνες καρδιές μας γνώρισαν στις περιπλανήσεις των ποδιών μας αμέτρητους αποχαιρετισμούς.
Τζουλιάννα: Η καρδιά μας σωπαίνει. Δεν έχει φωνή,. Δε μιλάει για κανένα δεσμό και κανέναν αποχαιρετισμό.
Νταβίντ: Είμαστε όλο συναντήσεις. Συναντήσεις χωρίς διάρκεια και κανέναν αποχαιρετισμό.
Σοφία: Συναντιόμαστε σ' αυτόν τον κόσμο, άνθρωπος με άνθρωπο, κι ύστερα χανόμαστε, γιατί είμαστε χωρίς δεσμούς, χωρίς ίχνη, χωρίς αποχαιρετισμό.
Νταβίντ: Το σκάμε σαν τους κλέφτες, γιατί μας τρομάζει η κραυγή της καρδιάς μας.
Κριστιάν: Είμαστε μια γενιά χωρίς επιστροφή, γιατί πού θα μπορούσαμε να επιστρέψουμε και ποιος θα ζέσταινε την καρδιά μας; Έτσι γίναμε η γενιά χωρίς αποχαιρετισμό και χωρίς επιστροφή.
Τζουλιάννα: Όμως, είμαστε η γενιά της άφιξης. Ίσως είμαστε μια καινούργια γενιά που φτάνει σε μια καινούργια ζωή. Κάτω από έναν καινούργιο ήλιο, σε καινούργιες καρδιές.
Σοφία: Ίσως φτάνουμε σε μια καινούργια αγάπη, σε ένα καινούργιο γέλιο, σε έναν καινούργιο Θεό.
Νταβίντ: Είμαστε μια γενιά χωρίς αποχαιρετισμό, αλλά το ξέρουμε πως κάθε άφιξη μας ανήκει.
Αφηγητής: Κυρίες και Κύριοι, καληνύχτα.

ΦΩΤΑ